

Ивайло Иванов

Хари Потър и сянката от
планините (откъс)

Хари Потър и сянката от планините (откъс)

Това са само първите четири глави на „Хари Потър и сянката от планините“.

Глава първа НЕОЧАКВАНА ПОКАНА

Хари Потър беше едно много необикновено момче. За разлика от другите момчета на неговата възраст, той никак не се радваше на лятната ваканция. А като си помислиш – тя току-що беше започнала. Връстниците му от света на мъгълите сега хукваха по екскурзии и летни лагери, пътуваха до далечни страни, а той бе принуден да прекара цялото лято в тясната стаичка, от която вуйчо Върнън и леля Петуния почти не му позволяваха да излиза.

Не, Хари не беше обикновено момче.

Той бе магьосник.

Хари лежеше по корем на леглото в стаята си, небрежно разлиствайки сборника „Магии от различни народи“, което бе успял да скрие от зоркия поглед на вуйчо Върнън. Всички останали книги, заедно с магическата пръчка, котела и метлата бяха заключени в шкафа.

Вече приближаваше полунощ. Хедуиг се бе събудила и сега нервно потрепваше с крила в клетката си.

Хари вдигна очи към нея.

– Бедната ми Хедуиг – въздъхна той – не стига, че изтезават мен, ами и теб не ми позволяват да пускам навън!

Совата почука с клон по железните пръчки на клетката. Кой знае колко ѝ се летеше! Но какво да се прави – лято... Едно от многото ужасни лета, които Хари бе прекарвал в този дом.

Вуйчо Върнън и леля Петуния бяха мъгли. И то – от онази най-отвратителна порода мъгли, които не само не вярват в магиите, но и бяха в състояние да вгорчат живота на един истински магьосник, по нелепо стечение на обстоятелствата попаднал под тяхна опека.

Хари замислено се почеса по врата – искаше му се да не мисли за цялото това противно дълго лято, което му предстоеше и през което щеше да остане затворник в тази стая, без да може да се види с Хърмаяни, със семейство Узли, с всичките си приятели от „Хогвортс“... През тези дълги, самотни лета нерядко имаше моменти, в които на Хари му се струваше, че би се зарадвал дори на професор Снейп, стига да можеше да го зърне отнякъде, даже би стиснал и ръката на Драко Малfoy, само и само да имаше някаква възможност да се измъкне от тази проклетата стая!

Хари отвори сборника на произволна страница, намести очилата си и зачете съсредоточено.

Глава CLIX

Магии за изгонване на духове

Както повечето магии, този вид се правят по различен начин от различните народи. Това, обаче, не е приумица на магьосниците, а се дължи на ред причини: различните народи имат различни духове и привидения (вж. „Разширен курс по спиритология“ I, II, III и IV том от професор С. Тобиас). В Китай, арабския свят Ирландия, Мексико, Индия, България и навсякъде по света, за да изгоните дух, най-напред трябва да знаете с какъв точно дух си имате работа. Заклинание за банши няма да подейства на тенец и обратно. Джинът няма да се впечатли от магия, предназначена за пропъждане на каппа. Затова точното определяне на това какъв дух изгонвете, е от първостепенно значение...

„Разширен курс по спиритология“... Този предмет не беше от задължителните. Хари бе виждал дебелия томове на професор Тобиас в училищната библиотека, но те му се сториха прекалено огромни, за да ги мъкне в света на мъгълите. Жалко, от една страна – спиритологията бе страшно интересна и увлекателна наука, а от друга – тази глава сборника на всеки ляв крак препращаше към „разширения курс“.

От една предишна глава бе научил няколко заклинания за студен огън и сега с помощта на едно от тях си бе направил магическо кълбо, което блещукаше над книгата с меката си, светлозелена светлина. Заклинанието беше келтско и бе много особено – кълбото светеше само на онзи, който го бе направил. За всеки друг – бил той мъгъл или магьосник, тази необичайна лампа бе свършено невидима. Това бе много добре дошло за Хари, тъй като вуйчо Върнън, който имаше навика честичко да става посред нощ и да шпионира какво прави племенникът му, изобщо не би заподозрял, че някой в къщата му *все пак* нарушава установения ред и изучава магии. Братовчедът Дъдли, който пък редовно предприемаше нощни набези до кухнята, също не би забелязал нищо нередно, за което после да се оплаче на родителите си. Но кълбото имаше и едно друго, незаменимо предимство – то оставаше незабелязано и за вездесъщото Министерство на магията! Там, разбира се, вероятно бързо биха научили, че някой произнася заклинание в света на мъгълите, но

нямаха абсолютно никакъв шанс да разберат дали това заклинание е проработило или не. Защото за магьосниците бе забранено „да *правят* магии в света на мъгълите“, но нищо не бе в състояние да докаже, че в тази стая имаше *направена* магия!

– Чук-чук-чук... – заудря отново Хедуиг по железните пръчки на кафеза си.

Изглеждаше някак неспокойна. Нищо чудно – нали нея я очакваше също толкова кошмарно лято, каквото и Хари! Но полярната сова продължи да почуква с клон по решетката, да пърха с крила и неспокойно да върти глава към прозореца.

– Какво има, Хедуиг? – извърна се Хари към нея – Да не би да ... чакаш някого?

Совата още по настойчиво запърха и закима.

Хари отвори прозореца. Лъхна го нощната прхлада, която нахлу от спящия град на мъгълите. Безоблачното небе беше обсипано от безброй блещукащи звездички и огряно от сърпа на луната. Кого ли можеше да очаква Хедуиг?

Изведнъж – далеч, далеч, Хари забеляза два неясни силуета, носещи се във въздуха. Сиви. Когато приближиха, той разпозна в едната от тях улулицата на ло Дъмбълдор. Гледай ти! Какво ли пък имаше да му казва директорът посред лято?

Совите безшумно кацнаха на перваза. Към краката им имаше привързани пергаментови свитъци.

Хари взе свитъците и разчупи печата на първото писмо. Беше от директора.

УЧИЛИЩЕ „ХОГУОРТС“

Има удоволствието да покани Хари Потър

На специалния магьоснически лагер-школа

За периода от 24 юли до 10 август при „Седемте езера“.

Сборен пункт – 23 юли в „Хогуортс“.

На лагера ще имате възможност да се срещнете с много млади магьосници от различни училища и академии.

Такса – 80 сикли, платими в касата на „Хогуортс“

(в таксата са включени разноските за път)

Необходими принадлежности за лагерниците:

– Магическа раница с неограничен обем – 1 брой;

– Саморазпъваща се палатка – 1 брой;

– Магически спален чувал за ношуване на открито – 1 брой;

- Неприкосновен личен комплект на магьосника – 1 брой;
- Туристически магически обувки – 1 чифт (Важно – препоръчваме ви моделите без крилца!);
- Магически компас – 1 брой;
- Универсална магическа карта – 1 брой;
-

Нататък бяха изредени безброй други хитроумни магьоснически уреди и приспособления, за повечето от които до този момент Хари дори не бе предполагал, че съществуват. Тази „магическа раница“, която бе посочена в самото начало, наистина би трябвало да бъде с неограничен обем, за да ги побере всичките. Следваше указание, че тези принадлежности биха могли да бъдат закупени от магазина „МАГИЧЕСКИ ПЪТЕШЕСТВЕНИК“ на „Диагон-али“.

Още преди да стигне до края на писмото, двете сови разпериха криле и безшумно отплуваха в мрака на нощта.

Второто писмо обаче, беше от Министерство на магията.

Господин Потър,

Тъй като без да си служите с мъгълски осветителни приспособления, сте прочел поканата от „Хогуортс“, значи все пак Вашето заклинание е направено успешно и Вие сте нарушил забраната за правене на магии в света на мъгълите. Но тъй като тази магия и резултатите от нея, предвид тяхната специфика, по никакъв начин не биха могли да бъдат забелязани от мъгъл, единствено в този случай сме склонни да приемем, че не носите отговорност по магьосническите закони. Длъжни сме обаче да Ви отправим предупреждение, че ще преразгледаме практиката на Министерството на магията и занапред такива действия ще бъдат санкционирани с цялата строгост на Закона!

Министър на магията: Корнелиус Фъдж

Хари незабавно угаси магическото кълбо светлина и остана в мрака с разтуптяно от вълнение сърце. Потърка очи – не сънуваше ли?

Лагер!

Той никога досега не беше чувал за летни магьоснически лагери. Но това нямаше значение – важното бе, че му се удаваше възможност

поне това лято за дълго да отърве от непрестанните крясъци на леля Петуния, от забраните на вуйчо Върнън и юмруците на Дъдли!

Лагер! Изумително!

Хари дори забрави, че е нощ. Дося му се веднага да намери някакъв повод да излезе от стаята, да намери някого от досадните си роднини и незабавно да му съобщи, че за известно време няма да им „досажда“. Всъщност – те на него, но мъгли от техния сорт просто не бяха в състояние да схванат кой на кого, в края на краищата, повече обтяга нервите.

Хм, „Седемте езера“... Хари не помнеше някога да бе чувал за това място.

Стори му се, че усети леко парване на челото си – там, където личеше белегът, който му бе останал от магията на злия лорд Волдемор в нощта, в която бяха загинали родителите му.

* * *

– *Дръж се прилично на масата, Потър!* – ехтеше нетърпящия възражение глас на вуйчо Върнън, докато леля Петуния разпределяше димящото какао по чашите, стараеки се да не разлива много по покривката.

Мустаците му смешно потрепваха, а погледът му бълваше мънии по посока на Хари.

– Но какво неприлично съм направил? – не разбра момчето.

– *Говориш!*

– Напротив, мълча си... – започна Хари, докато изведнъж осъзна заяждането на вуйчо си – искам да кажа... мълчах си, преди ти да заговориш пръв...

И млъкна, защото видя колко се вбеси вуйчо Върнън.

– **ТИ ПРОТИВОРЕЧИШ ЛИ МИ, МАЛКО ЧУДОВИЩЕ, ТАКОВА!** – закрещя като обезумял вуйчо му, че чак коремът му се заресе – **ИСКАШ ЛИ ДА ОСТАНЕШ БЕЗ ЗАКУСКА!**

– Добра идея! – изхихика Дъдли – И без това майка пак му е сипала повече, отколкото на мен!

Леля Петуния нежно се обърна към синчето си:

– Как, Дъдленце? Та ти изяждаш вече третата си порция бекон, миличко! Вкусно ли е, искаш ли още?

Дъдли закима с доволен поглед и протегна чинията към майка си.

– **БЕЗ ЗАКУСКА!** – отсече вуйчо Върнън и трясна с юмрук по масата – *За да се научиш занаят!*

Без да чака подканяне, Хари стана и се упъти към вратата.

– *Никой не ти е разрешавал да ставаш!* – изсъска след него леля Петуня.

– Потър, върни се обратно! – изхриптя вуйчо Върнън – това, че *не искаш* да закуваш, не те освобождава от задължанието ти да останеш на масата с възпитаните хора!

И вдигна очи към тавана:

– Господи, това момче от нищо не възприема!

Хари мъжествено изтърпя изтезанието си. Семейство Дърсли закусваха повече от час. Непрекъснатите похвали на вуйчо Върнън по адрес на подобния на кучешки уши бекон на леля Петуня, отвратителното свинско мляскане на братовчедата Дъдли и умилителния поглед на леля Петуня към последния въздействаха ужасно на Хари. Тези хора, дори със самото си присъствие, бяха способни да убият каквато и да било приятна мисъл у него и да задушат доброто му настроение, по-успешно от всякакви диментори.

Когато най-сетне ставаха от масата, Хари подхвърли, че има възможност да замине на лагер.

– Какво-о-о! – не повярва на ушите си вуйчо Върнън – Как смееш да си го помислиш?

– Дъдли ще ходи на скаутски лагер! – допълни леля Петуня и погледна победоносно към Хари – за теб... съжалявам, но не можем да си го позволим!

Вуйчото поклати глава в подкрепа на жена си:

– А и да можем... Не ни ли стигат другите разноски около тебе, знаеш ли колко ни струваш, досаден неблагодарник такъв? – и шумно се уригна – Гледай го ти! Че има и нахалството да се натиска!

– Нищо няма да ви струва... – започна Хари, но...

– *Нито дума повече!* – изрева във от себе си вуйчо Върнън – Марш в стаята си! Или искаш да останеш и без обяд!

Хари стисна юмруци и без да каже нищо, тръгна към вратата.

– Няма да е зле, докато Дъдли е на лагер, всеки ден да му пращате по един колет храна, че да не умре от глад! – тросна им се той на излизане.

* * *

Ужас! Никакъв лагер! Никакви „Седем езера“! Хари отново щеше да прекара цялото лято тук – в тази противна къща на „Привит Драйв“ номер четири, сред още по-противните физиономии на вуйчо Върнън и

лея Петуния. А Дъдли – скаут!

На Хари чак му стана смешно. Вуйчо Върнън и лея Петуния няколко пъти бяха опитвали да пращат Дъдли на скаутски лагери, но всичките му лагерувания обикновено се проваляха с гръм и трясък и обикновено след някое от неговите жални телефонни обаждания, те панически хукваха да вземат обратно синчето си. Веднъж – времето било твърде хладно, друг път – храната била ужасно малко, трети – тревата под палатката му не била достатъчно мека... Дъдли всеки път се връщаше с изподрани от острите треви телеса, които „тежки наранявания“ даваха нов тласък на омразата на родителите му и него самия към Хари, сякаш той бе в нещо виновен, че братовчедът му за пореден път се е надценил. Как ли щеше да завърши и това летуване на Дъдли?

Е, нямаше значение! Нали той самият щеше да си остане тук?!

Хари пое дълбоко въздух и от гърдите му се изтръгна една тежка въздишка. Поредното загубено лято!

Той сам се лиши от обяд – просто не обърна внимание на небрежното подвикване на лея си Петуния, когато го повика, което веднага бе изтълкувано от вуйчо Върнън като нова демонстрация на неуважение и липса на възпитание от страна на племенника му.

Целия ден, чак до вечерта, Хари прекара седнал на леглото си, подпрял глава с две ръце, потънал в мрачни мисли. Само редките писукания на Хедуиг отвреме – навреме му напомняха, че в тази къща има поне една душа, която го обича.

Нов шум откъм прозореца извади Хари от тежкото му настроение. Той се извърна. Не бе усетил кога се бе стъмнило.

Отново сови. Този път бяха три. Хари ги позна от пръв поглед. Бяха совите на Хагрид, Хърмаяни и семейната сова на Уизли. И трите му носеха нови послания.

Хари отвори най-напред писмото от семейство Уизли.

Беше от Рон.

Здравей, Хари!

Как караш лятото? Какво ли питам – сигурно си умираш от досада!

Научи ли за лагера? Нашите много се зарадваха, като разбраха за „Седемте езера“. Някога и те са летували там като ученици. Казаха, че мястото било невероятно! Било много полезно за всеки магьосник, поне веднъж в живота си да отиде на „Седемте езера“. Самите езера зареждали с огромна магическа сила.

Мен ме пуснаха. Нямам търпение да ида на този лагер!
Ти ще дойдеш, нали?

Рон

Хари въздъхна още по-дълбоко отпреди и отвори писмото от Хагрид.

Здравей, Хари!

Разбрах, че вече си получил писмото за лагера.

Назначен съм за скаут-водач на групата от „Хогоуртс“. Нали ще се ходи по планините, а пък аз разбирам от таквиз работи. Участвах в идеята за „Седемте езера“ – голяма работа са, да знаеш!

Надявам се мъгълите да се отнасят добре с теб!

До скоро!

Хагрид

Брей, да му се не види! На Хари чак му се доплака. Вуйчо Върнън и леля Петуния нямаше как да не го пускат на училище. Сигурно се бояха от нещо. Но сега – за този лагер, който изобщо не беше задължителен, те имаха пълното право да продължат лятното му заточение в света на мъгълите. Той въздъхна още по-дълбоко и разпечата писмото от Хърмани. Сигурно и тя му пишеше за лагера.

Ами, да!...

Мили Хари!

Предполагам, че ще дойдеш на лагера! Аз научих едва тази сутрин и много се зарадвах. Щях да летувам в Испания с родителите си, но поканата промени плановете ни. Никога не бях чувала за „Седемте езера“. Първо прерових всички броеве на „Пророчески вестни“, които съм запазила, но никъде нямаше и дума за тях. После потърсих в магьосническата енциклопедия, но ги нямаше нито на буква „С“, нито на „Е“. Споменати бяха само като пример на „М“ – „Магически места“. За щастие миналата година от книжарницата на „Диагон-али“ си бях купила „Атлас на всички магически местности и магьоснически сборища в света“ и там

най-сетне ги намерих! „Седемте езера“ още от дълбока древност са известни на магьосниците от целия свят. Те наистина са седем и са в една планина, наречена Рила, която пък се намира в България. Щях да припадна, като прочетох това! Там със сигурност ще срещнем Виктор Крум и останалите магьосници от България, които ни гостуваха в „Хогоуртс“!

Със „Седемте езера“ са свързани много предания за велики магьосници. Вече започнах да преработвам реферата си по история на магията, които беше почти готов. Надявам се, че след като се върнем от лагера, ще добавя към него поне още пет-шест рула пергамент. Бедният професор Бинс – това ще му дойде твърде много!

Сега с негърпение гледам към календара – до 23 юли има едва няколко дни, а ми се струват цяла вечност!

Вярвам, че на 23-ти ще се видим в „Хогоуртс“!

С обич,
Хърмаяни

Хари подпря лакти на перваза и се замисли. Значи освен Рон, Хагрид, и Хърмаяни, нямаше да види и Виктор...

– Хърмаяни, Хърмаяни... – промърмори той – Защо ли ти е трябвало да се ровиш в подробности!

Преди да получи последните писма, той вече почти се бе примирил, че през цялото това ужасно дълго лято ще си остане затворен тук и няма да среща никого от съучениците си. А сега Хърмаяни му пишеше, че Виктор сигурно също щял да бъде на лагера – така, че на Хари му се налагаше да се пребори и с мисълта, че приятелят му от България също ще бъде на „Седемте езера“, а той...

Като че ли отново усети същото парване по белега на челото си, както снощи.

Не, все трябваше да се измисли нещо! Вуйчо Върнън сигурно не бе разбрал: лагерът на Хари нямаше да струва нищо на семейство Дърсли! Хари трябваше просто да му обясни, да му разкаже да му се помоли...

Стоп!

Вуйчо Върнън щеше да изпадне в ярост. Това се бе случвало неведнъж. Той просто щеше да заяви, че Хари отново му противоречи, че отново проявава грубост и невъзпитание и т. н.

Хедуиг отново запърха с крила, усетила затруднението на приятеля

си.

Той отвори кафеза и я пусна в стаята. Совата кацна на рамото му и започна да върти глава наляво – надясно.

– Искаш да мислим заедно ли? – обърна се към нея Хари – Е, хайде, тогава!

Сякаш от хиляда километра до него достигна гласът на леля Петуния. Беше време за вечеря. Хари остави Хедуиг в клетката ѝ и нерешително тръгна към трапезарията.

„Лагер... – въртеше се непрекъснато в главата му – Лагер...“

Не, Хари на всяка цена трябваше да измисли нещо!

Нещо, което или да накара вуйчо Върнън и леля Петуния да го пуснат на „Седемте езера“ или...

Или да го изгонят натам!

Трябваше да измисли нещо!

Нали ненапразно беше магьосник!

Глава втора ЕКИПИРОВКАТА НА ДЪДЛИ

На по-следващата сутрин, докато закусуваха, вуйчо Върнън отбеляза, че днес Хари се държи *сравнително* прилично на масата и за награда щял след обяд да дойде с тях в града, докато пазаруват необходимите за скаутския лагер на Дъдли дрехи и принадлежности.

Всъщност, под „прилично държание“ вуйчо Върнън навярно имаше предвид това, че Хари през цялото време мълча и не вдигна погледа си от чашата с какао. Но въпреки това, Дъдли реагира на секундата:

– Той наистина ли трябва да идва? – промърмори той и хвърли изпепеляващ поглед на Хари – НЕ ИСКАМ ДА ИДВА!

Леля Петуния нежно помилва сина си по бухналата коса.

– Да не би да искаш, докато ни няма, да влезе в стаята ти и да си играе с новия ти компютър? – поде тя – Или... в наше отсъствие да покани тук някой нехранимайко като *него*?

– Той няма да ни пречи – додаде вуйчо Върнън, погледна Хари изпод вежди и през зъби произнесе – нали няма да *пречиш*?

Хари само кимна. Компютърът на Дъдли! Как не!

Дъдли се умълча. Наистина, той можеше просто да заключи стаята си, но не беше сигурен дали братовчед му няма да опита да направи някой от неговите *фокуси*, за да се добере до компютъра му. Пък и мисълта, че в тази къща, поне за малко да се появи още някой *като Хари*, му се струваше чудовищна. Не, все пак компютърът му беше по-скъп! Ами ако Хари отвореше пощенската му кутия?! Ау-у-у!... Дъдли контактуваше по мрежата с няколко момичета. Беше се представял за красив, строген и интелигентен колежанин... син на милионер. Няколко пъти беше споменавал, че има „високи амбиции“, но напоследък избягваше подобни определения за себе си, защото само няколко разменени изречения с когото и да било бяха достатъчни да убедят всеки друг, че „високите“ му амбиции не стигат по-високо от обилното ядене и дългия сън. В архива на Дъдли все още стояха няколко подигравателни писма, които го беше домързяло да изтрие. Ами ако Хари разреши всичко това?!

– Е, добре де... – тихо изръмжа с неудоволствие Дъдли – Нека дойде... но да мълчи!

– Разбира се, че ще мълчи! – уверено заяви леля Петуния – И няма да *прави* нищо! Нали така, Потър?! – добави изпитателно тя.

Хари отново само кимна, без да каже нищо. Какво да се прави – той с удоволствие би останал самичък в къщата, та дори и без да излиза от стаята си. Поне щеше да бъде сигурен, че за известно време никой няма да го принуждава да скача, докато разливта „Магии от различни народи“. Щеше да пусне и Хедуиг да си лети из стаята – „Сигурно е ужасно – мислеше си той – за една птица да стои дълго в кафез!“. Още повече, беше забелязал, че напоследък крилете на полярната сова като че ли изтръпваха от дългото бездействие. Изобщо – семейство Дърсли като нищо можеха да пазаруват и без него, а той – да поостане самичък!

Семейство Дърсли не знаеха за електронната поща на синчето си, тяхната причина да искат да вземат Хари със себе си по магазините бе друга. Те наистина се опасяваха да не би докато ги няма, къщата им да се превърне в сборище на *такива като него*. Освен това, кой знае на какви идиотски номера ги учеха в *онова* училище?! Ами ако по някакъв, известен само на него, начин той успееше да отвори онзи шкаф със заключените магьоснически боклуци? Леля Петуния се отвращаваше от мисълта, че някой може, подобно на голяма муха, да обикаля из тяхната къща, яхнал летяща метла и стиснал някаква си магическа пръчка, която да е в състояние да направи неизброими поразии. Ами ако заварят полилея в гостната, превърнат в провесен от тавана бърбор, например? Ами ако Хари накараше чашите от кристалния сервиз да подскочат като жаби из къщата? Ами ако... И всичко това в *техния* дом на „Привит Драйв“ номер четири! Никога!

* * *

Хари се сви в ъгъла на задната седалка. Дъдли се намести от другата страна, като телесата му заеха почти цялото останало пространство до него, така че Хари трябваше да пътува, буквално прилепен за страшната врата.

Докато вуйчо Върнън караше, той както обикновено, непрекъснато се оплакваше от другите шофьори на пътя. Този карал като шантав, онзи му отнел предимството... Веднъж дори отвори прозореца на вратата си, за да размаха юмрук след някаква кола и да измърмори нещо нечленораздално.

Всъщност, той самият също не бе от най-прилежните шофьори. През целия път Хари не забеляза вуйчо си да вдигне очи към какъвто и да било пътен знак или да даде мигач на завоите или при престрояването.

– Напомнят ми за служителите в банката – троснато поде вуйчо

Върнън следващата си вечна тема на разговор зад волана – общинските чиновници и за... – той за миг се обърна и хвърли хладен поглед на Хари, но тъй като той само си зяпаше през прозореца, предпочете да не продължава.

Когато паркира колата и тръгнаха по магазините, Хари мълчаливо пое след тях, пхнал ръце в джобовете, без да обръща внимание на лъскавите витрини, покрай които преминаваха. Просто крачеше след семейство Дърсли, които дори не се обръщаха да погледнат изписаното по лицето му изражение на невероятна досада.

Най-сетне влязоха в един магазин за обувки. Дъдли веднага седна на столчето в ъгъла и започна да мери най-различни видове туристически модели, но те до един отказваха да поберат тлъстите му ходила. Леля Петуния се бе изправила до умисленото момиче, което стоеше зад щанда, и сочейки с пръст към пълните стилажи, не преставаше да пита:

– Имате ли по-голям номер от тези?... А от онези там?

Продавачката вадеше от кутиите все по-големи и по-големи обувки, но нито един чифт не успя да обгърне напълно разплутите крака на Дъдли. Все или пръстите му отказваха да влязат навътре, или петата засядаше, преди да достигне до стелката и се заклещваше в едно положение, от което беше трудно дори да излезе навън.

– Съжалявам... – смутено се извиняваше момичето – никога не сме получавали по-големи номера.

– Глупости! – недоволно отвърна вуйчо Върнън – просто магазинът ви е беден!

Продавачката се изчерви от неудобство.

– Не е... – опита се да възрази тя – предлагаме много богат асортимент от модели и имаме почти всички номера от тях!... Сигурна съм, че ще намерите нещо подходящо за другото момче с вас...

Това подежда на Дъдли като убождане с игла отзад. Той сащисано вперил ококорените си като рохки яйца очи в момичето зад щанда:

– *Какво-о-о-о-о!*

Леля Петуния чак бе повдигнала вежди от изненада, че някой може да говори така за племенника ѝ.

– *За него ли?* – почти изпищя тя – Как така *за него*?!

– Хайде да си тръгваме! – хвана я за лакътя вуйчо Върнън – Тук не стига, че нямат нищо, ами и си позволяват да раздават акъл! – и добави, сякаш на себе си, но така, че момичето да го чуе – Как пък от първия път успяхме да се набутаме направо в най-занемарения обувен магазин в града!

Повече от два часа преминаха в търсене на обувки за Дъдли. Докаато обикаляха магазините, се натъкнаха на Пиърс Полкис – отвратителният приятел на Дъдли, чийто родители го стягаха за същия скаутски лагер. Пиърс, обаче нямаше обувните проблеми на Дъдли. Майка му носеше голяма картонена кутия с туристически кубинки.

– Жалко, че братовчед ти няма да дойде – дочу Хари подшушване то на Пиърс в ухото на Дъдли – с тези обувки щяхме да направим задника му на футболна топка!... Знаеш ли колко са кораби!

Дъдли само се ухили злокобно. Мисълта явно му беше допаднала. Ако родителите му намереха подходящи кубинки и за него, Хари можеше да си изпати от тях още като се върнат в къщи.

Най-накрая семейство Дърсли успя да открие някакви, огромни като плавници туристически обувки, залежали от месеци в склада на един магазин, в които синът им успя да навре краката си.

С повечето от останалите атрибути на скаутската екипировка нямаша такива проблеми. Избраха на Дъдли една великолепна раница с много прегради и джобове, в която той натъпка скъпоценните си кундури. Взеха му и компас със светещи стрелки, както и един много хубав туристически нож, с който можеха дори да се цепят дърва за огън, и чиято куха дръжка съдържаше рибарски кукички с корда, парче канап и миниатюрна кибритена кутийка. Синът им веднага препаса последната придобивка, а компаса мушна в джоба си.

Проблемите, обаче възникнаха отново, когато вуйчо Върнън и леля Петуня избираха дрехи за излизания извън всякакви шивашки измерения Дъдли. С цената на много време, гневни подмятания от страна на вуйчо Върнън по адрес на „тия бедни магазини“ и безкрайното отегчение на Хари, все пак намериха подходящи ризи и анорак за Дъдли, както и „скаутски“ панталони, които ако не бяха крачолите, Хари щеше да помисли за един от онези чували, в които семейство Дърсли събираха дрехите за химическо чистене. Въпреки, че това бяха може би най-широките панталони, които изобщо можеха да се открият в целия град, те все пак стояха доста опънати на задника на Дъдли.

През цялото време Хари не беше проронил и думичка. Пък и за какво, дявол да го вземе, изобщо имаше той да разговаря със семейство Дърсли? Така, че беше доволен и на това никой от тях да не му обръща внимание, поне докато бяха улисани около покупките за братовчед му.

Върнаха чак по мръкнало. Вуйчо Върнън, обзет от съмнения, дали днешните неудачи с екипировката на Дъдли не бяха предизвикани от ужасния му племенник, реши да провери дали всичко в *онзи* шкаф си

беше на мястото.

– Ти няма да приближаваш! – размаха той пръст към Хари, докато с другата си ръка отключваше вратата на шкафа – Я, да видим сега...

Хари покорно остана на другия край на коридора, гледайки с болка как вуйчо му се рови в нещата му.

– Метла... – мърмореше вуйчо Върнън под носа си – ама *там* да не ви обучават за чистачи? Хм, и за това не ставате!... Котел... Сигурно варите в него жаби, а? Заедно със змии, гущери, прилепи и корени от разни бурени! Блах!... И всичко това – на супа! Пръчка... Дано добре те налагат с нея! Ама едва ли – нали така наречените ти „учители“ са също толкова чалнати, като... *тебе*! Пък и е малко късичка за тая работа... И що за кретенско *нещо*?... – той извади от шкафа шапката на Хари, държейки я с два пръста, сякаш бе хванал някоя хлебарка – На главата ли се слага? Ха! Това пък какво е? – вуйчо Върнън с нескрита погнуса разглеждаше наметалото. Той го разпери – С този парцал и с онова нещо на чутурата си, като нищо можеш да идеш в някоя ферма, да поработиш като бостанско плашило – поне да има някаква полза от тебе! Ама няма да го направиш, щото си мързел!...

Вуйчо Върнън не забеляза как, докато изваждаше наметалото на Хари, магическата пръчка се изхлузи от безразборно натрупаните на купчина вещи вътре, тупна безшумно на килима, от който като светулки се разпиляха няколко слаби искрици, и се търкулна под шкафа.

Затова пък Хари много добре видя това. Момчето чак затаи дъх – само вуйчо му да не усети какво бе станало! Само семейство Дърсли да се успокояха – Хари веднага щеше да вземе магическата си пръчка в момента, в който не го следяха какво прави. Разбира се, той нямаше право да я използва в света на мъгълите, но все пак друго си е тя да остане цяло лято при него. Дори и само заради възможността да си я поглежда отвреме-навреме, дори и само, за да можеше да му напомня за „Хогоурте“!... Само вуйчо Върнън да не забележеше!

За неописуемо щастие на Хари обаче, сега вуйчо Върнън бе твърде зает да коментира нещата му от шкафа.

– Книги... – презрително продължаваше той – че и толкова много! Една, две... четири... Цели *четири* книги! За какво си ги помъкнал? От тях ли четеш как да правиш разни идиотски *номера*?

Вуйчо Върнън питаеше особена неприязън към книгите – не само магьосническите. През целия си живот със семейство Дърсли, Хари нито веднъж не го бе видял да отвори каквато и да било мъгълска книга. Той смяташе, че в тях е пълно с нелепости и само кръглите глупаци и

безделници могат да си губят времето с такива безполезни неща. Леля Петуния пък имаше само една-единствена книга – някакъв не особено обемист готварски рецептурник, който държеше на един висок рафт в кухнята и без който никога нищо не започваше да готви. Хари си спомняше, как веднъж тя бе забравила къде го бе оставила и веднага обвини него, че иска да лиши семейство Дърсли от вечеря. „Най-богатият“ на книги в тази къща беше братовчед му Дъдли, ако се брояха комиксите, струпани на няколко пирамиди в стаята му и естествено учебниците, които вуйчо Върнън нямаше как да не му купи, мърморейки за високите им цени, и които учебници биваха отваряни толкова рядко, че чак страниците им често залепваха една за друга.

Когато се убеди, че е проверил всичко, което бе заключил в шкафа, и че следобедните магазинни одисеи все пак се дължаха на „това неспособано снабдяване на днешните магазини“, вуйчо Върнън отново врътна ключа и го пусна в джоба си.

– Иди си в стаята! – разпореди той сопнато на Хари, който чак бе затворил очи, замрял в очакване вуйчо му най-после да си намери някое друго занимание, колкото се може по-далеч от шкафа.

– Ами аз... такова... – започна Хари, стараяйки се да не издава вълнението си – аз отивам да си измия ръцете... Стори ми се, че леля Петуния ни извика да вечеряме... – и почервеня като божур.

Той излъга за последното. Леля Петуния действително се бе обадила от трапезарията, но не за вечеря, а за да помогнат на Дъдли да се накипри с новите си придобивки, с които щеше да си въобразява, че прилича на нещо, подобно на скаут.

Вуйчо Върнън с недоверчива почуда изгледа племенника си. В погледа му личеше някаква неочаквана нотка на одобрение.

– Да си измиеш ръцете? – произнесе – Добре, добре!... Знаеш ли, Потър, от тебе все пак може и да излезе нещо... Не кой знае какво, разбира се – поправи се бързо той – но може...

Тъй като нито той, нито който и да било друг, който прекрачваше прага на тази къща, никога не обръщаха внимание на това какво прави Хари, когато не им е под око, те си нямаха представа от добрата хигиена, която той поддържаше.

Хари бързо се шумгуна покрай вуйчо си и влезе в банята. Пусна силно чешмата и се вгледа в образа си от огледалото над нея.

– Спокойно Хари... – тихичко повтаряше сам на себе си той – само да не заподозрат нещо!

Когато излезе обратно в коридора, вуйчо му вече бе отишъл да

помага на синчето си да се навре в новите дрехи.

С разгуптяно сърце, Хари на пръсти се приближи до шкафа. След това бързо бръкна с ръка под него – там, където видя, че се търкулва магическата му пръчка.

Ето я! Хари мигновено я скри в пазвата си и като стрела се понесе към стаята си на горния етаж.

Той тихо затвори вратата след себе си, а сетне се свлече отмаял зад нея.

– Хедуиг! – прошепна със светнали очи Хари – Виж какво успях да си открадна!

Извади магическата пръчка и възбудено я размаха високо над главата си. Совата радостно запърха с криле, като видя какво държи в ръка приятелят ѝ. Ако се намираха в „Хогуортс“, Хари веднага би използвал магическата си пръчка – без значение за какво, например за да отвори със заклинание кафеза на Хедуиг или просто да накара пръчките му да изчезнат за малко. Само че сега той все още бе в света на мъгълите, седнал на пода зад вратата на стаята си в дома на семейство Дърсли на „Привит Драйв“ номер четири и единстваното, което можеше да направи с пръчката, бе да ѝ се радва. Тук не биваше да се правят магии!

Все още стиснал магическата си пръчка в ръка, Хари стана и отиде до клетката на Хедуиг. Отвори вратичката и пое оттам полярната сова. Хедуиг направи няколко кръгчета из стаята и кацна на прозореца. Хари не бе забелязал, че от другата страна на стъклото бе застанала улулицата от „Хогуортс“ и оправяше с клон перцата под едното си крило.

Хари веднага отвори прозореца и распечата писмото, което бе пристигнало за него.

Господин Потър,

Напомняме Ви, че утре е последният ден, в който можете да заявите участието си в магьосническия лагер-школа на „Седемте езера“. Очакваме Вас или Вашата сова най-късно до утре – 23 юли, до два часа преди самото събиране на лагерниците.

Закъснели ученици не се допускат!

Директор: Албус Дъмбълдор

Ох... Ами сега?

Хари все още не бе измислил никакъв начин как да накара вуйчо Върнън и леля Петуния да го пуснат на „Седемте езера“.

Сякаш белегът отново го парна.

Какво ли можеше да означава това? Всеки път, когато си помисляше за „Седемте езера“, усещаше това леко парване по челото. Да не би да беше някаква... магия? Не, едва ли! Нали на магьосниците бе забранено да правят магии в света на мъгълите. Единственият, на когото не му пукаше от такива забрани, бе лорд Волдемор, но той надали бе наблизо. Или това бе нещо като предупреждение за... за какво, наистина? Или пък белегът на челото му искаше да му подсказва нещо, да му даде някаква идея?

Но колкото и да се напъваше да измисли някакъв повод, достатъчно убедителен за пред семейство Дърсли, за да го пуснат да замине с приятелите си от училище, единственото което му идваше на ум, бе просто да избяга. Елементарно, на пръв поглед решение, но то влечеше непредвидими последици. Например: как да замине без метлата си? Защото въпреки, че магическата пръчка се бе озовала в ръцете му, неговата „Светкавица“ си беше останала заключена в онзи шкаф. Наистина, метлата не бе спомената сред необходимите принадлежности за лагера, но на какво щеше да лети, ако вземе ей-сега да избяга? Ами котелът? Нали това беше лагер-школа, как така ще се появи там без котел? Ами мантията, ами шапката? Нали на „Седемте езера“ щеше да има и други магьосници от други училища? Но имаше и далеч по-сериозни въпроси: Ако избягаше, нямаше ли да има после проблеми с училищното ръководство? Защото добри или лоши, семейство Дърсли бяха негови настойници... Ако избягаше, щяха ли после същите тези Дърсли, после да го пуснат отново на „Пририт Драйв“ номер четири, поне за да си прибере останалите неща от шкафа?

Така че бягството, колкото и просто да изглеждаше то на Хари, не бе никак лесен избор. И все пак – имаше ли друг?

Този път чантата на Хари не тежеше никак – в нея сега той бе сложил само магическата си пръчка, грижливо увита в една чиста кърпа и сборника „Магии от ралични народи“, който се бе захванал да прочете. И друго нямаше. Другото бе Хедуиг с кафеза си.

Той остави чантата и кафеза до вратата на стаята си, отвори и крадешком се огледа. Навън не се мяркаше никакъв Дърсли. Тъкмо в този момент отдолу прозвуча пискливия глас на леля Петуния:

– Потъ-ъ-ъ-р!... Ела да видиш братовчед си-и-и...

Какво да се прави – трябваше да слезе при тях. Иначе току-виж

бяха тръгнали да го търсят. Само това оставаше – някой сега да иде до стаята му и да му провали плана! Пък и каква ли карикатура щеше да представлява Дъдли, екипиран като скаут? Такова зрелище със сигурност щеше да бъде любопитно!

В трапезарията Хари завари вуйчо Върнън и леля Петуня, зачервени от вълнение (а може би – от умора да помагат на синчето си да се намъкне в новите си дрехи?) и седнали около масата, а самият Дъдли пристъпваше около тях, облякъл зелената скаутска риза и онези панталони, които се бяха сторили бездънни на Хари, но сега стояха опнати почти по тялото на братовчед му и нарамил новата си раница. Бе обул и кубинките си, но бе забравил да ги завърже и вързалките им се влачеха зад него по пода. На пръв поглед, походката на Дъдли бе толкова тромавата именно заради тези вързалки, но само ако човек се вгледаше малко по-внимателно, нямаше как да не забележи, че този „твърде дебеличък“ скаут явно не се чувства особено добре в екипировката си.

Хари с усилие се съдържаше да не се размее.

„А какво ми говореше вуйчо Върнън за шапката и мантията ми, а!“ – помисли си той, прикривайки уста с длан, но гласно каза:

– Знаете ли като какво може да си намери работа Дъдли?

– Така ще паднеш, Дъденце – нежно се обади леля Петуня, без да обръщо внимание на думите на племенника си – няма ли да е по-добре да завържеш тези обувки?

– Да, да – подкани го вуйчо Върнън – завържи ги, препашаши и ножа, вземи компаса... Истински скаут!

Дъдли се наведе с неохота и започна да намества вързалките в кубичките на кубинките си. Позата бе много неудобна, но нали обувките все пак трябваше да бъдат завързани? Пък и със завързани обувки щеше да му бъде по-лесно да срита братовчед си!

ПРА-АС!...

Дъдли за миг замря в една особена поза, също като човек, току-що свършил една много деликатна работа. После полека започна да се изправя. На подпухналото му лице се четеше учудване, което бавно, но съвсем сигурно преминаваше в неописуема ярост. Хари проследи как ръката му бавно се спуска към задните части на скаутските панталони... където беше зейнала е-е-й такава съдрана дупка, през която напираше да излезе навън дебелото му дупе, обуто в бели памучни бермудки...

Ръката на Дъдли бавно се сви и посочи към Хари. Устата му трепереше:

– ТО-О-О-О-О-Й!... – зарева като недоклано прасе братовчед му,

целят почервенял от яд – **ТОЙ ГО НАПРАВИ-И-И-И-И-И!**...

После, виейки от злоба, наслуки награби някакъв предмет от масата и все сила го запрати към братовчед си. Хари сръчно хвана във въздуха носещото се към него нещо. Компасът...

Вуйчо Върнън и леля Петуния вече бяха скочили от местата си и от гърлата на двамата на висок тон потекоха цели водопади ругатни по адрес на Хари:

– **ТИ-И-И-И-И-И!**... – пицеше фалцетът на леля Петуния – **НИЩОЖЕСТВО ТАКОВА-А-А-А-А-А! КАК СИ ПОЗВОЛЯВАА-А-АШ?!!!**

Хари стреснато се опита да им обясни, че няма никаква вина за разпраните панталони на Дъдли, но гласът му изобщо не можеше да се мери със страховития бас на вуйчо Върнън:

– *Мръсник неблагоприятен! Вън от тази къща! Вън! ЧУ ЛИ МЕ КАКВО КАЗАХ?! ВЪ-Ъ-Ъ-Ъ-Ъ-Н!*

Без да чака втора покана, Хари като вихър изскочи от трапезарията и се втурна към стаята си на горния етаж, прескачайки по две стъпала наведнъж. Грабна приготвената чанта и кафеза на Хедуиг и се понесе обратно към входната врата.

Вуйчо Върнън го пресрещна в коридора.

– *МАХАЙ СЕ, ПРОКЛЕТО ИЗЧАДИЕ!* – дереше се мощното му гърло – *Бягай при ония като тебе! Вън!*

Хари трескаво попита за метлата си и другите негови вещи от заключения шкаф, но вуйчо му не виждаше и не чуваше:

– *НЕ ИСКАМ ДА ТЕ ВИЖДАМ ПОВЕЧЕ!* – изскачаха слюнки от устата му – *Вън от тази къща!*

Отвори вратата и с един силен ритник отзад, изхвърли племенника си на улицата.

Хари все пак реши да изчака няколко минути. Надяваше се семейство Дърсли да се изплашат, че заключените в шкафа магьоснически принадлежности могат да им сторят някое от така ненавистните им *необичайни* неща, и да изхвърлят и тях. Но това не се случи. Хари дълго стоя пред входа на дома на семейство Дърсли, но вратата не се отвори повече и вуйчо Върнън така и не струпа пред нея останалия в шкафа багаж на Хари. А може би вече просто бе забравил и за племенника си, и за вещите му...

Когато прецени, че няма смисъл от повече чакане, най-сетне пое дълбоко въздух и унило тръгна по улицата с наведена глава. Магьосник без метла...

Малко, преди да излезе на площадчето „Магнолия“, безцелно пъхна свободната си ръка в джоба на панталона. Пръстите му неочаквано докоснаха някакъв странен кръгъл предмет вътре. Я! Беше компасът на Дъдли.

По невнимание го бе пуснал в джоба си.

Глава трета ПЪТНИКЪТ БЕЗ КУФАР

„Среднощният рицар“ пристигна незабавно.

– О, господин Хари Потър! – засмя се отвътре ухилената физиономия на Стан Шънпайк – Качвайте се по-бързо, че имаме да ходим до Хараре! Току-що някакъв африкански магьосник е закъсал с тоягата си на път за заседанието на Африканското магическо съдружие и ако не успеем да го приберем навреме... Чак не ми се мисли какви проблеми могат да си имат там! – Хайде, Ърн! – подвикна на шофьора, когато вратите хлопнаха зад гърба на Хари.

Автобусът потегли толкова рязко, че Хари загуби равновесие и рухна върху един от креватите със спусната завеска. Отвътре се разнесе сънният глас на сравнително млад, но изглежда доста попрекалил с медовината магьосник, който само небрежно изломоти някакво заклинание за защита от падащи керемиди и отново захърка.

– Накъде сме този път? – попита Стан, когато Хари вече свикна със скоростта.

– Диагон-али – простичко отвърна Хари.

– Пак ли? – учуди се Стан – А, бе момче, ти само до там ли знаеш да пътуваш? Толкова интересни магически места има по света, а той: „Диагон-али“, та „Диагон-али“... Чу ли, Ърн, – господин Хари Потър пътува до „Диагон-али“!

Ърни Пранг леко се извърна към тях, стиснал волана с две ръце и смигна дружелюбно иззад дебелите стъкла на очилата си.

– Обаче ще пристигнем утре сутринта! – предупреди ги той – тази вечер е същинска лудница!

Хари разрови джобовете си, тук някъде трябваше да има трийсетина сикли. Отброи точно тринайсет и ги подаде на Стан.

– И горещ шоколад! – рече – днес дори не успях да вечерям.

Кондукторът му посочи едно свободно легло и му донесе голяма чаша дъхав горещ шоколад, който Хари изпи на едри глътки.

– Какво толкова има на „Диагон-али“? – искрено недоумяваше Стан, докато Хари все още се наслаждаваше на останалия в устата му вкус от шоколада – Някаква си търговска улица! Такова безинтересно място!

– Може би – предположи Хари, който не познаваше кой знае колко

магически места – Но във всеки случай, вдругиден ще бъде на „Седемте езера“!

– О! – възкликна Стан възхитено и дългите му уши щръкнаха още повече – Наистина ли? Това е чудесно! Следващия път, когато се видим, ще ми разправяш! По какъв повод?

– Лагер-школа от „Хогвортс“... – обясни Хари – Знаеш ли – продължи той – никога по-рано не съм бил там и... и представа си нямам какво са тези седем езера. Ти имаш ли?

– Ами... – започна кондукторът – право да си кажа, никога не съм слизал там! Само че толкова често се налага да прибираме замръкнали магьосници от „Седемте езера“ и още едно-две места, че си мисля няма ли да е по-добре направо да се открие една редовна линия дотам! От разговорите на пътниците знам, че „Седемте езера“ е от най-необикновените магьоснически сборища, които изобщо могат да съществуват. Докато на повечето други места магьосниците отиват с някаква конкретна цел или по определен повод, там всеки магьосник ходи по някаква, само своя си работа: един да помедитира на спокойствие, друг – да обмени опит, трети – да научи нещо за себе си... А много отиват просто ей-така – без да има защо, там сами разбирали за какво са дошли! И всички са доволни!...

Хари вече бе започнал да се унася, когато „Среднощният рицар“ спря също толкова неочаквано, както беше тръгнал. От инерцията, момчето чак седна на кревата и дръпна перденцето, за да види какво толкова става. Вратите се бяха отворили и оттам нахлуваше непоносимата горещина на вятъра от саваната, който довяваше със себе си облаци фини пясъчинки.

На вратата стоеше чернокож магьосник с неопределяема възраст, но съвсем явно не в първа младост, загърнат в пурпурночервен плащ и с праметната през глава леопардова кожа. На краката си носеше масивни бронзови гривни, а вратът му почти не се виждаше от неизброими пластове нанизани от муски и талисмани. В ръката си стискаше възлеста абаносова тояга.

– Към Килиманджаро, към Килиманджаро!... – припряно се провикна той с дрезгав глас – ЗАКЪСНЯВАМ! – и с видима досада потропа с тоягата по пода на автобуса, цъкайки с език – Проклето нещо! Да ме остави наред път! Чувал съм, че в някои страни хората си имали метли за тая работа!

Хари остана седнал на леглото, вторачен в живописната фигура на непознатия магьосник.

– А-ха – кимна му той и потърка очи, а после допълни с въздишка – имаме си...

Африканецът посочи една, подпряна на един от креватите „Чисто-метка“ седем, която вероятно принадлежеше на някой млад магьосник, незнайно кога и къде закъснял.

– Това ли е то? – попита със светнали очи той – И лети, казваш?!

– И още как! – опита се да се усмихне Хари, но споменът за останалата в онзи проклет шкаф „Светкавица“ го връхлетя отново – моята е по-хубава, само че...

– Прекрасно! – възкликна чернокожият с широка негърска усмивка – Толкова удобно, практично, цивилизовано... просто сядаш и лежиш, лежиш, лежиш...

Още по-дълбока въздишка се изръгна от гърдите на Хари.

– Какво друго може да прави? – полюбопитства африканецът.

– Как така „друго“? – учуди се Хари – просто си лети!

На физиономията на събеседника му се изписа невероятно изумление:

– „Просто си лети“, ли?...

– Малко ли е? – учуди се Хари.

Африканецът сви скептично устни:

– Че малко е, я! А, бе, хора, вие с какво си правите магиите?

Хари отвори чантата и извади магическата си пръчка.

– Такива неща не си ли виждал?

Негърът се ококори невярващо, а лицето му удължи. Изненадата му се бе сменила с разочарование.

– О-о-о-о... – отрони се от гърлото му – Млади момко, да не искаш да кажеш, че за да се чувстваш комфортно като магьосник, са ти необходими толкова джунджурии? Всъщност, забравих да се представя! – той премести тоягата в другата си ръка, а свободната протегна се към Хари – Мумбул'е М'бо, от Надзорния съвет на Африканското магическо съдружие!

– Хари Потър – пое ръката му Хари – петокурсник от „Хогуортс“.

Мумбул'е М'бо разсеяно премрежи поглед:

– Това в Уелс ли беше? – а после, забелязал кафеза на Хедуиг, се хвана за главата и отново зацъка с език – Велики Хоту Матуа! Че и сова помъкнал!... На това ли ви учат в „Хогуортс“ – да се товарите като магарета?!

Чак сега на Хари му направи впечатление, че африканецът не носеше нито куфар, нито чанта, нито дори торбичка – нищо, което да

подскаже, че този магьосник е тръгнал на път. Той внимателно огледа Мумбул'е М'бо от главата до петите и обратно, но погледът не се спря на нищо, което би могло да бъде наречено „багаж“.

Усетил недоумението му, магьосникът поклати глава и философски произнесе:

– Всичко, което имам, нося със себе си!

– За совата... – поясни Хари – Не мога без нея, нали трябва да поддържам кореспонденция... Ай! – сепна се той – трябваше да пиша на Дъмбълдор, че пристигам!

Мумбул'е М'бо се разсмя високо, при което лъснаха ослепително белите му, негърски зъби. После неочаквано прасна тоягата си в пода на автобуса и върху нея изведнъж, сякаш отникъде, разпери криле огромен, зелен папагал.

– Диктувай му сега! – заговорнически се обърна той към Хари и посочи с очи към птицата, която важно заприричляка надолу-нагоре, а сетне се накокошини, заприличвайки на голяма зелена пухеста топка – казва се Н'га Н'гве.

Хари отвори нерешително уста. Не беше свикнал на такъв вид поща.

– К'во се блещиш, бе! – обади се недоволен папагалът. Гласът му звучеше като търкаляща се по покрива тенджерата – Не си виждал папагал? Айде, по-живо, че ми губиш времето!

– До „Хогоуртс“, Албус Дъмбълдор... – започна Хари – Потвърждавам участието си в магьосническият лагер-школа на „Седемте езера“. Пристигам утре. Хари Потър – и погледна с надежда към африканеца – така добре ли е?

– Е-е-е-е-е, видя ли – изграка птицата – не било толкова трудно! Айде, чао!

Плясна с криле и се изгуби също толкова внезапно, колкото и се бе появил.

– Забрави да кажеш „с уважение“! – изхихика Мумбул'е М'бо – Но не се притеснявай, Н'га Н'гве е запознат с етикета и ще го добави самичък! И предай на Дъмбълдор много поздравии, бяхме се запознали в Шамбала преди десетина години! – и добави с леко смущение – Това пък аз го забравих...

Хари завъртя глава.

– Никога досега не съм си представял, че един магьосник може да пътува без куфар!

– Разбира се, че може! – възкликна африканецът и започна да

премята нанизите на врата си – ей-това мънисто, например, започва да свети, когато наблизко има някой злонамерен...

– „Аха – помисли си Хари – като опасноскопа, който Рон ми беше подарил!“

– Това – продължаваше чернокожият магьосник – е за защита от тъмни сили – нали разбираш – да не ми се налага да изреждам всички заклинания подред. Това... За какво беше това? Айде, няма значение... Тези тук – целият наниз, като ги освободя от края, служат за предсказване на бъдещето. Тази муска – с перото, съдържа концентрирани извлечи от някои магически треви. В другата, дето прилича на смачкано парче пергамент пък, има сушени плужещи... Да не говорим, че не бих заменил тези гривни – посочи той към краката си – за какъвто и да е модел от вашите бързоходни ботуши...

– Извинете, че се намесвам... – Хари не беше забелязал Стан, който леко се беше привел над Мумбул'е М'бо, а по лицето му се четеше нещо, което всеки би нарекъл „безпокойство“ – Доколкото разбрах, не носите никакви пари... А аз съм длъжен да Ви уведомя, че билетът Ви до Килиманджаро, все пак струва двайсет и шест сикли... Та, си помислих...

– А-а-а-а... – стреснато го изгледа магьосникът – Ще платя по сметка! – разрови всичките си магьоснически наниз и измъкна измежду тях една полирана до блясък плешка от газела, окачена с кожена връв на врата му и надлъж и нашир изписана с безброй неразбираеми знаци – това е кредитната ми карта!

Когато Стан му подаде билета, Мумбул'е М'бо помоли да удари върху него един печат.

– Нали разбираш, трябва да го приложи към командировъчното... – поясни с извинителен тон той – Ползването на автобус не беше предвидено, а шефовете все се заяждат за разходите...

После отново се обърна към Хари:

– А тази тояга – забарабани с пръсти по нея – е универсална! С нея правя почти всичките си магии, с тоягата си забърквам отварите – всеки котел, който ударя с нея, става магьоснически – дотогава, докогато ми е необходим, с нея викам папагала си... – леко снижи глас – На нея и летя! – и добави с известно неудобство – Хм-м-м... обикновено...

– Но не и тази вечер! – засмя се весело Хари – Значи не е чак толкова свършена!

Магьосникът трагично повдигна рамене.

– Е, да... Това е един от недостатъците – и разпери ръце, без да изпуска тоягата си – Какво да се прави, и тя се уморява! Просто днес ме

съсипаха от задачи. Трябваше да предположа, че нещо може и да не сработи, но... – и се засмя, но този път малко пресилено – но затова пък, пътувам без багаж!

Хари иронично изгледа възловата тояга в ръцете на африканеца.

– И какво от това? Нали сега си в „Среднощния рицар“... Моята магическа пръчка и моята... – той отново въздъхна при мисълта за останалата в шкафа на семейство Дърсли „Светкавица“ – ...и моята метла – преглътна той мъжествено – може да заемат повече място, но заедно вършат много по-добра работа от тоягата!

Мумбул'е М'бо отначало сбърчи вежди, а после се усмихна загадъчно:

– Така ли си мислиш?... – и намигна шеговито с тайнствен глас – Я, да видим... Дали ще можеш да ми я отнемеш!

Бавно се изправи и с театрален жест насочи тоягата към седналия в леглото си възпитаник на „Хогуортс“.

– *Експелиармус!* – викна Хари към него.

За негово велико учудване, тоягата в ръцете на Мумбул'е М'бо дори не помръдна. Африканецът бе наклонил глава, сякаш в очакване, но с видимо престорена изненада:

– Като че ли не те чу... – някак тревожно произнесе той, но очите му играеха насмешливо – Я, опитай пак!

Но това беше абсолютно невъзможно! Хари се ошипа силно по бузата – не, не сънуваше! Чернокожият магьосник се усмихваше подигравателно насреща му, все още стиснал с две ръце проклетата си абаносова тояга.

– *Експелиармус!!!* – извика още по-силно Хари.

Нищо. Със същия успех би казал „добър ден“ на Дъдли и би се наднавал на някаква положителна реакция.

– *Експелиармус...* – вече по-тихо опита Хари да се справи с тоягата на африканеца – *Експелиармус... Експелиармус...*

Мумбул'е М'бо бе седнал на едно от свободните легла до Хари и целият се тресеше от смях. Беше се подпрял на тоягата си, а леопардовата кожа се бе изхлузила от главата му, откривайки леко прошарената му, фино къдрева коса.

– Не става, а? – от очите на африканеца чак бяха избили сълзи.

Успя да каже само това, защото смехът отново го напуши и той пак се приведе над тоягата си, кискайки се неудържимо пред очите на слисания Хари.

– Ка-кво... – заекна с неописуемо изумление момчето – Какво...

беше това?

Възрастният магьосник вдигна поглед към него. Все още не се бе успокоил напълно. Мумбул'е М'бо пое дълбоко въздух и с поучителен тон започна.

– Никога не подценявай магьосника, млади момко! Нито вашите магии са по-добри, нито моите – по-лоши. И обратно... – допълни той поясняващо – Изобщо, магиите на койки народ не са по-съвършени или по-примитивни от магиите на друг. Те просто са различни – натърти на последната дума африканецът – запомни го: *различни!* А тази тояга – ръката му нежно поглади лъскавия абанос – съм си я направил самичък, когато бях малко по-млад от теб! – той я изгледа престорено критично – Вярно, че не е особено... Хм, красива... но е моя! Сам намерих дървото... – той помисли малко – впрочем, то – мен... също, сам съм я отсякъл и сам съм я омагьосвал... години, момче, години... докато стане истинска магическа тояга! *Моята тояга!* – и магьосникът затвори очи, притискайки до бузата си – *Тя* слуша само мен! *Тя* разговаря с мен, съветва ме, когато съм затруднен в нещо, радва се и тъгува с мен... *Тя* не е мой инструмент, бялото ми, наивно момче, *тя* е мой приятел! С нея понякога спорим, понякога се караме, но все пак – не можем един без друг! Това е *моята тояга*, Хари, и аз съм *нейният магьосник!*

Хари се бе ококорил насреща му, жадно поглъщайки всяка дума на странния си африкански събеседник. Вярно, че бе почти бе преполовил „Магии от различни народи“, но изобщо не очакваше подобна лекция.

– Магьосници от много народи – продължаваше Мумбул'е М'бо – използват точно такива тояги! Различия, разбира се – има, но рядко са съществени. Твоята магическа пръчка работи безотказно, нали? Всичко зависи само от уменията на магьосника, който я държи. И метлата ти лети без проблеми, стига само да можеш да я управляваш! С *нея* – той отново прокара пръсти по лъскавия абанос – не е така. Може би, някъде из твоите учебници се споменава за такива тояги, но доколкото знам, там магическата тояга обикновено бива описвана като аналог на магическата пръчка. Повярвай ми – усмихна се той – *не е!* – и тръсна глава, сякаш с неудобство – Това, което казах в началото за метлите, можеш да го забравиш!... И аз, самият изобщо не предполагах, че метлата ти не е нищо повече от уред за летене. Бях притеснен, че закъснявах... – извиняващо гледаше към тоягата си той – а *тя* просто се беше изморила... Възможно е тоягата да не се подчини на магьосника, синко, макар че това се случва изключително рядко. И никога не се дължи на някаква „засечка“! В очите на по-младите бели магьосници, това може би изглежда

като недостатък, но в действителност, в повечето случаи е предимство!

– А защо? – попита невярващо Хари.

– Хе, че нали това ти обяснявам – усмихна се африканецът – Ти използва срещу нея едно изключително мощно заклинание за обезоръжаване! И загуби ума и дума, когато то не подейства! Защо не подейства ли – лицето му отново придоби тайнствено изражение – ами помисли малко: Заклинание за обезоръжаване... каква е същността му – да отхвърли оръжието на противника. Така-а-а-а... А какво е това „оръжие“? – и сам си отговори – Вещ! Няма значение дали с нея могат да се правят магии или дали самата тя умее туй-онуй в ръцете на магьосника – това си е най-обикновена вещ. А *тя* не е вещ! Изобщо – аз притежавам много малко *вещи*. *Тя* е посредник! Години наред съм правил над нея заклинания, древни като света. Такива заклинания е правил над тоягата си и дядо ми, и дядото на моя дядо, и дядото на дядото на моя дядо... В тези заклинания е паметта на народа ми, на предците ми... *Тя* е мъдра, синко, *тя* е могъща, *тя* е... жива! А ти: „*Експелиармус*“... Ха!

– И нищо ли не може да й противодейства? – съвсем слисано попита Хари.

– Може! – отвърна Мумбул'е М'бо – Всеки магьосник сам определя думата, която да е способна да обезсили тоягата му. Веднъж и завинаги – уточни той – И обикновено никога през живота си не я произнася. Казва я *само* ако тоягата се превърне в негов враг. Защото това също е възможно, макар и много, много рядко. С магическата ти пръчка това никога не би станало, нали?

Хари само закима, без да каже нищо.

– Дори и да се „повреди“ – повдигна вежди африканецът – тогава просто си вземаш нова. А старата си остава в някое чекмедже и толкова! Все пак – с нея могат да се правят някои дребни неща. „Повреди“ ли се, обаче тоягата, тайната дума я обезсилва завинаги. Обикновено магьосниците избират рядко използвана дума, защото ако друг я произнесе случайно, тоягата пада от ръцете на притежателя си. И тогава, ако наблизо има някой по-внимателен недоброжелател, може да я научи и когато я използва срещу магьосника, да обезсили тоягата му. Знаеш ли колко трудно се правят? И колко време губи един магьосник, докато си направи нова? Ако оцелее, разбира се... – и се усмихна широко – Забляза ли, че аз нито за миг не я изпуснах от ръцете си – тя не бива да бъде изпускана никога! Допирът с мен ѝ дава от магьосническата ми сила!...

– Не разбрах – рече Хари – защо отказът на тоягата да направи нещо, бил предимство!

Мумбул'е М'бо поклати глава усмихнат:

– Именно защото е мъдра, Хари! Повярвай ми – няма нищо по-хубаво от това да разбереш кога и докъде трябва да спреш! И... да *можеш* да спреш! – добави след кратък размисъл той – Мда-а-а-а... Да *можеш*!

Хари мълчаливо се съгласи. С магическата пръчка това бе невъзможно. Ако лорд Волдемор бе имал такава тояга, сигурно днес не би бил Вие-знаете-кой. И родителите му щяха да са живи... и нямаше да живее при семейство Дърсли, и цялата история щеше да се развие съвсем иначе...

– Значи – кимна Хари – тя не може да бъде използвана за злини?

Мумбул'е М'бо завъртя глава:

– Може – въздъхна – за съжаление... Нали ти казах – тоягата и магьосникът са едно цяло! Зависи от това как е направена. И от кого... – Ако един магьосник премине към силите на злото, старата му тояга престава да му се подчинява и той си прави нова. Обикновено тогава той задълго се оттегля далеч от чужди очи, докато бъде готова тя. Виж, такава тояга е наистина страшна! Пред нея всякакви чужди заклинания са безсилни. С такъв магьосник можеш да се справиш само с хитрост, но не и с магии и заклинания, колкото и силни да са те!

– А твоята тояга пази ли – попита Хари – от Черното изкуство?

– Не-е-е-е – цъкна с език Мумбул'е М'бо – тя е за активно приложение на магии... Впрочем – изгледна го косо чернокожият магьосник – За какво *черно* изкуство става въпрос?

Хари чак порумения от смущение. Да, бе... Как пък можа да ме хрумне? *Черно*...

– Исках да кажа... – забърка се той – от злите магии... Да, да... Точно така! Злите... Пази ли от тях?

– От тях – въздъхна африканецът – магьосникът се пази сам! Не опазиш ли сърцето си сам, никакви пръчки, тояги или заклинания не могат да ти помогнат...

– Килиманджаро! – обяви гласът на Стан.

И „Среднощният рицар“ се закова на място, отново изхвърляйки Хари от мястото му.

– О... – затутка се Мумбул'е М'бо оправяйки припряно гънките на плаща си – трябва да слизам... Сигурно вече ме чакат! Дано не ме забавят още от регистратурата, че каквито са-а-а... Довиждане, момче! – намести леопардовата кожа обратно на главата си и се упъти към вратата.

Неочаквано се обърна и напомни заговорнически:

– Нали не си забравил: Много поздрави на Албус!

– Чакайте – викна след него Хари – как летите с тази тояга в света на мъгълите? Не е ли...

Мумбул'е М'бо вече бе слязъл и гледаше към него през все още отворените врати на автобуса.

– Различни... – усмихна се той, вдигнал пръст нагоре – *Различни!*

И дружески му помахна с ръка. Вратите с трясък се затвориха и Хари отново подскочи от инерцията на внезапно потеглилия „Среднощен рицар“. После дръпна перденцето и се отпусна в кревата. Дочу как Стан казва на Ърн:

– Сега трябва да оставим госпожа О'Брайън, онази – на предпоследния креват – с повредената метла. Карай към Салем!

Различни... Хари не разбра какво поиска да му каже африканецът с последната дума. Кой бяха различни? За магиите – беше ясно... Да не би Мумбул'е М'бо да бе имал предвид магьосниците? Или пък... мъгълите? Или всички заедно? И дали на „Седемте езера“ не го очакваха още по-невероятни срещи от тази със странния африкански магьосник, тръгнал на път без куфар, но „носещ със себе си всичко, което има“? Не усети кога се бе унесъл отново.

Събуди го Стан:

– След няколко минути сме на „Диагон-али“. Пригответи се!

То пък, какво толкова имаше за приготвяне? Чантата и Хедуиг... А, и компасът на Дъдли, който все още убиваше в джоба му...

Вратите се отвориха.

– Довижане! – махна той на Стан и Ърн – какво ли щях да правя без „Среднощния рицар“!

– Чао! – извика кондукторът след него – после има да ми разправяш за „Седемте езера“!

Когато Хари се обърна, автобусът беше изчезнал, а той стоеше сам с чантата и кафеза на Хедуиг в ръка и с наслада вдъхваше утринния магически въздух на „Диагон-али“.

Глава четвърта ВСИЧКО В ЕДНА РАНИЦА

Хари остави кафеза на Хедуиг и отвори пътната си чанта. Тук някъде бе сложил писмото на Дъмбълдор със списъка от принадлежности за лагера. Въпреки ранната сутрин, „Диагон-али“ вече бе започнала да се оживява. Поздрави го весела компания от млади магьосници, заедно с няколко симпатични вещици, които явно току-що се бяха дипломирали. Хари беше запомнил някои от тях от „Хогуортс“.

– Почакайте, да се отбия тук! – посочи едната от тях към книжарницата – искам да си взема нещо по-леко за четене за през лятото.

Ето го най-сетне и писмото! Хари затвори чантата и пое към банка „Гринголдс“. Не след дълго вещицата изхвъркна от книжарницата, усмихната до уши, размахвайки бестселъра за този сезон – току-що излезлият втори том на „Магьоснически авантюри“ от Ани Б. Йорг. Хари си спомни, че беше виждал първия том на тази книжка – нещо между роман и практически напътствия за млади вещици – в ръцете на доста момичета от „Хогуортс“. Беше известно, че „Ани Б. Йорг“ всъщност е псевдоним. Беше пламнал голям дебат кой се крие зад него – спрягаха се различни имена, между които и това на самата госпожа Макгонагъл... Хари не беше чел „Магьоснически авантюри“ – само от неволно подслушани разговори между момичетата бе научил, че книгата съдържаше пикантни, но все пак неизмислени, според авторката, истории от младостта ѝ, както и съвети за всяка млада магьосница – как да направи впечатление на магьосника, който ѝ харесва, как да завързва „непринудени“ разговори с него на каквато си поиска тематика, като остави в него впечатлението, че той, самият по собствена инициатива е започнал да я ухажда и т. н. и т. н... Още повече – описанието, на авторката за един от главните герои, подозрително напомняше не за кого да е, а за самия Албус Дъмбълдор! На млади години, разбира се... Да не говорим, че друг един от героите, с инициали К. Ф. и амбиции един ден да стане Министър на магията, бе представен като горещ покорител на сърцата на дамите. Да предположиш, че госпожа Макгонагъл има пръст в написването на такава книга, бе не по-малко скандално от самата книга! Въпреки това из „Хогуортс“ между ученичките на ухо се разпространяваха непроверени слухове за буйната младост на госпожа Макгонагъл. Разбира се, повечето от тях, най-вероятно бяха чисти измислици, но така или

иначе – никой не разбра кой е истинският автор на „Магьоснически авантюри“, въпреки разгорещените спорове между ученичките, които накрая често завършваха с проскубани коси, съдрани мантии, закланения за предизвикване на акне, брадавици и поникване на мустаци, както и с маса отнети точки от всички домове.

След като напълни с пари кесията си, Хари тръгна да търси „Магически пътешественик“, към който го упътваше писмото. Никога не бе забелязвал такъв магазин на „Диагон-али“. Може би защото той се оказа не по-голям от часовникарско ателие – тясно помещение с мъничка витрина, на която бяха изложени чифт крилати високи обувки, няколко магически атласа и странни пакетчета, най-обемистото от които бе не по-голямо от цигарена кутия. Хари се ужаси: списъкът от писмото бе доста дълъг, а това, по-тясно от вестникарска будка магазинче просто не бе в състояние да побере всичко от него, да не говорим, че Хари не бе единственият, записал се за лагера – сигурно писмата до всички ученици препращаха към него.

Хари учудено поглеждаше ту към полупразната витринка, ту към писмото си от Дъмбълдор, но накрая реши, че директорът едва ли без основание бе посочил „Магически пътешественик“ и бутна вратата на магазина.

Над главата му завъня камбанка. На щанда застана възрастен, червендалест магьосник с обвеяно, сякаш от степни ветрове, загоряло лице и гъста къса брада. Бе облечен с плътна, непромокраема мантия.

– Господин Хари Потър! – възкликна той – Каква чест! Толкова пъти съм Ви виждал да преминавате по улицата, но смеех и да се надявам да влезете тук!

– Наложил се – усмихна му се притеснено Хари – господин...

– Бетлердорф – протегна ръка през щанда магьосникът, а когато Хари я пое, здравата я раздруса – Хайнрих-Хофман Ото Фон дер Бетлердорф – и се засмя притеснено – Не се учудвайте на името, произлизам от швабски магьоснически род, само дето от богатствата му сега е останала само тази търговийка... Не, че не искам да наема по-голям магазин, ама... знаете ли какви са наемите тука?... Та... – сепна се той – извинете, че така се разпрострях, ама нали за пръв път идвате при мен...

Хари разправи за магьосническия лагер-школа и за списъка, изпратен от „Хогуортс“.

– А-а-а-а – зарадва се Бетлердорф – ама разбира се, имаме *всичко!*

Хари крадешком се огледа, внимавайки Фон дер Бетлердорф да не забележи. Като изключим няколкото, подредени на витрината

туристически принадлежности за магьосници, които спокойно биха минали за нещо като декор, в магазина нямаше *нищо*. Нямаше дори стелажки, върху които да се подредят стоките, в случай, че ги *имаше*. Изобщо, що за магазин беше това?

– Нямам нужда от тях! – сякаш отгатна мисълта му продавачът и извади изпод щанда една не особено голяма раница – но щом Ви казвам, че при стария Фон дер Бетлердорф има *всичко*, значи наистина има *всичко*!

– Това да не е от онези раници с неограничен обем? – досети се Хари.

– Именно! – засмя се Фон дер Бетлердорф, отваряйки раницата – Съветвам Ви много да внимавате, каква точно магическа раница си купувате, защото някои модели, при по-силен удар, понякога могат да се скъсат и цялото им съдържание излиза наведнъж! – той бръкна вътре и произнесе – Раница!

В ръката си държеше също такава раница, каквато бе отворил на щанда. Само че, тази имаше етикетче.

– Заповядайте, господин Потър! – усмихна се широко той – Екстра е! Първокачествена магическа раница, произведена в Нибелунгския концерн „Рейн унд Бодензее“!

Хари пое раницата. На етикетчето бе изобразен гербът на концерна – две чукчета, на фона на голяма халба разпенена бира. В кръг бе написано: „«Rein und Bodensee» GmbH – Две хиляди години традиция, сто и петдесет – гаранция!“

– Най-доброто, което може да се намери! – хвалеше я Бетлердорф – Вътре – посочи той към своята раница, която бе оставил на щанда – имам още петстотин такива! Заедно с всичката ми стока!

„Е – мина през ума на Хари – това би впечатлило Мумбул'е М'бо!“

– Опитаха да ги правят и в Ирландия, но леприкорните там не се справиха чак толкова добре – продължаваше продавачът – веднъж върнах цялата партида, доставчикът изпусна раницата с доставката и всичко тук експлодира в раници и какви ли не други магически стоки ... чак задръстиха улицата, трябваше да плащам глоби... А, бе... Ужас! – после отново погледна списъка на Хари – Друго какво? – и отново бръкна вътре – Обувки! – и извади няколко чифта великолепни обувки, от които отдели един модел с крилца и го върна обратно – тези са за пътешествия предимно из по-слабо затревени райони – перцата им лесно се разрошват – поясни – А тези олекотяват краката – посочи той към другите – имат по-малко ускорение и развиват по-ниска скорост от бързоходните

ботуши, но пък са много по-здрави и надеждни!... Палатка – подаде му той едно пакетче като онези, които бяха изложени на витрината – тя е на същия принцип, както и раницата, само трябва да я хвърлиш на земята и да ѝ викнеш „Разпъни се!“... Неприкосновен личен комплект!... – този път пакетчето бе малко по-голямо... – Носи се на врата и не се сваля, освен ако не ти потрябва...

– Всъщност, дори и да побера всичко това на едно място, как ще мога да го нося после? – интересува се Хари.

Немецът се усмихна отново:

– Каквото и да сложиш в раницата – премина на „ти“ той – то нито заема място, нито тежи! Внимавай само да не я обърнеш, докато е отворена!... Х-м-м-м-м... резултатът може да прилича на... ирландските модели...

Камбанката над входа звънна отново. На прага стоеше усмихнатият до уши Рон:

– Хари! – викна – толкова се радвам да те видя! Значи все пак идваш!

– После ще ти разпрявам как стана – засмя се Хари – ама обещавай, че ще ми повярваш!

Рон вече беше залепнал на щанда, стиснал в ръка писмото със списъка, а Фон дер Бетлердорф вече нареждаше пред него същите чудесии, каквито бе измъкнал за Хари от необичайния си склад.

Рон обаче, все пак си взе ирландска раница – беше почти двойно по-евтина от тази на Хари, а семейство Уизли не бяха никак от заможните. Въпреки всичко, раницата изглеждаше не по-лоша. Освен това – нали несъвършенствата, за които говореше Бетлердорф, съвсем не бяха задължителни, а само възможни.

Когато най-сетне излязоха навън, Рон каза:

– Всъщност, татко много бърза обратно към къщи и няма да може да ни откара до „Хогуортс“. Колата е наблизко, искаш ли да пътуваме до „Хогуортс“ от света на мъгълите? Той ще ни остави на гарата. А и във влака ще имаме повече време да се видим.

* * *

Перон 9 3/4 буквално вреше от народ. Много магьосници бяха на дошли да изпратят децата си, чиито лица надничаха от прозорците на „Хогуортс експрес“

– ...да не забравиш да ми пишеш – даваше последни напътствия възрастна вещица с очила към дъщеря си, която се бе повесила през

отворения прозорец на купето си – и да не си играеш с непознати привидения!

Машината вече пухтеше тревожно, вдигайки пара. Момчетата тръгнаха с ускорена крачка покрай влака, следвани от бащата на Рон, който също не преставаше да говори на сина си, какво трябвало и какво не трябвало да се прави на един магьоснически лагер.

– Хърмаяни! – вдигна ръка Хари, забелязал познатата яркорижа коша в навалищата във влака. Момичето си провираше път в коридора.

Тя се обърна и също им махна. На врата ѝ бе окачен „Неприкосновен личен комплект на магьосника“. Не след дълго те се озоваха при нея и заедно започнаха да търсят свободни места. Най-сетне намериха празно купе и дружно нахълтаха вътре. До прозореца бе седнала Чо Чан от „Рейвънклоу“, която им се усмихна, сякаш притеснено, кимвайки им за поздрав и без да каже нищо, с жест ги покани да седнат. На врата си също носеше „Неприкосновения личен комплект“.

– Надявам се на „Седемте езера“ да е по-интересно, отколкото в Испания! – започна някак скептично Хърмаяни, след като се настаниха – иначе ми отиде лятото!...

Тя бръкна в раницата си и измъкна оттам една дебела книга. „Кратък справочник на духовете“. Е, не беше като разширения курс по спиритология на професор Тобиас, но Хари си науми да ѝ го поисква от време-навреме, когато опре до нещо по-увъртяно в глава CLIX на „Магии на различни народи“.

Локомотивът изсвири пронизително и „Хогуортс експрес“ бавно потегли, постепенно набирайки скорост. Виковете на родителите отвън за миг станаха още по-настойчиви, но не след дълго заглъхнаха съвсем в далечината.

– Поне има какво да правя, ако ми се стори скучно! – произнесе доволно тя, раздрусвайки огнената си прическа и потупа корицата на справочника.

– Хмм... – каза Рон – мислех, че ще пишеш домашни!

– Разбира се! – засмя се в отговор Хърмаяни – А също и реферата си! Стига да не е прекалено скучно!...

Хари само сви усни в неопределена физиономия:

– Е – каза – моето лято, така или иначе обещавах да бъде досадно...

– Сигурен съм, че грешите! – заяви уверено Рон – мама и татко ми разправиха, че там било много хубаво! Не, че аз нямах какво да правя през лятото, но „Седемте езера“ е по-добрият начин!

И заразпая, че водата в тях давала магическа сила, че самата планина била по свой начин „магическа“, че майка му и баща му били ходили там като ученици и цял куп други неща, които хем биха заинтригували останалите, хем обаче не отговаряха на всичките им въпроси. Да не говорим, че беше и невъзможно...

– Надявам се – рече накрая Хари – че лорд Волдемор няма да реши да ме преследва и на „Седемте езера“!

Рон стреснато го изгледа. В погледа му личеше загриженост.

– На твое място – поклати глава той – не бих бил толкова сигурен. Още повече, че Вие-знаете-кой едва ли е безразличен към онези, които споменават името му. Най-малко пък към теб!

Чак когато тримата се умълчаха, забелязаха, че Чо Чан просто си гледаше, някак замечтано през прозореца, без изобщо да обръща внимание на разговора им.

– А ти? – обърна се към нея Хари – Ти все мълчиш?...

Чо Чан сведе глава, при което гарвановочерната ѝ коса се рязпила по бузите ѝ.

– Аз... – тихо каза тя – Щях да ходя с баба в Шамбала, но... получих писмото и реших да дойда...

И сведе още повече глава, като че ли притеснена от нещо.

– Какво-о-о-о? – очите на Рон се разшириха от изненада – Заради някакъв си лагер си изпуснала Шамба-а-а-ала? Защо-о-о-о?

Чо Чан само едва забележимо сведе поглед, без да отговори. По лицето ѝ се разля лека руменина и тя стана още по-красива.

Малко по-късно в коридора пред купето Хари запита приятеля си каква беше причината за толкова голямата му изненада.

– Защото – обясни Рон – Навсякъде, по всички други магически места, магьосникът може да отиде винаги, когато си поиска! Единствено в Шамбала – не! Това място е само за медитация и за нищо друго! То е *предназначено* за метидация и самоусъвършенстване на магьосниците. И тъй като градът не е от големите, а пък е нужна тишина и спокойствие, управата на Шамбала е наложила квота за посетителите. Там отиваш само по предварителна заявка и като нищо можеш да чакаш с години, докато ти излезе редът! А тя... да се откаже!... Не – разпери той ръце озадачено – наистина не мога да разбера! Какво им става на тези хора!

Тъкмо в този момент една едра брадата фигура заклеши противоположната страна на коридора.

– Хагрид! – извикаха в един глас момчетата.

Всъщност, Хагрид толкова се беше натоварил, че единствено щръкналата във всички посоки брада, която се подаваше от купчината багаж върху него и развяваща се от нахлуващия през един отворен прозорец до него вятър, издаваше че е той. Като ги видя, Хагрид забърза към тях.

– Забравих си раницата в „Хогуортс“ – поясни той с неудобство, когато се настани до тях, заемайки две седалки наведнъж – А вие? – зашари погледът му по учениците в купето – Вие успяхте ли да вземете всичко необходимо?

– Най-важното – заобяснява им той – е „Неприкосновеният личен комплект на магьосника“...

– Какво съдържа той, впрочем? – заинтересува се Хари, разглеждайки пакета на врата си.

Хагрид също носеше такъв, но затарашува из багажа си.

– Тука някъде имах един разпечатан... – замърмори той под мустак – А! Ето го! – и ръката му измъкна малък пакет, също като тези, които висяха по вратовете на останалите, които изглеждаше още по-мъничък в огромната му длан.

После внимателно започна да го отваря, като продължи:

– Така-а-а... На всеки магьосник могат да се случат куп неприятни неща, докато е на пътешествие. В това число – да му се счупи магическата пръчка, да му се повреди метлата, да му откраднат котела, да му омагьосат картата... Аме не ме гледайте така! – почти им се сопна той, забелязал вперените в него учудени погледи на тримата грифиндорци. Чо Чан все така си гледаше премрежено в далечината, като отвреме-навреме едва забележимо се поусмихваше, сякаш на себе си, но изобщо не обръщаше внимание ни на Хагрид, ни на останалите – Всичко това е напълно възможно! Е – поясни той с леко смущение – едва ли наведнъж! Но все пак *може* и да се случи! Тогава не можеш да минеш без „Неприкосновения личен комплект на магьосника“! – разтвори той пакета – тук има олекотен вариант на магическия компас, за разлика от онези, които сте си купили, и които показват най-краткия път до всяко място, до което искаш да стигнеш, този указва посоката до най-близкия дом, в който живее друг магьосник, тоест – до най-близкото място, където можеш да получиш помощ. Тук има и сглобяема метличка – извади той частите ѝ – не е като метлите ви, с които се играе квидич, разбира се, но позволява да се лети на къси разстояния. Понякога това може да ви спаси живота! – вдигна поучително пръст нагоре той – Има и нещо като магическа пръчка. Казвам „нещо като“, защото с нея могат да се правят само някои дребни неща. Можеш светкавично да се озovesш в „Среднощния

рицар“, например, без да ти се налага да го чакаш или да го викаш – ако си изпаднал в беда през нощта. Всичко това е напъхано в една магическа чаша, която, като изключим размерите ѝ, по нищо не отстъпва на котела, и увито в лист парче пергамент за поща по сова.

„А-ха – помисли си Хари – значи затова метлата и котела ги нямаше в списъка!“.

– А ти бил ли си на „Седемте езера“ – попита той Хагрид.

– Аз ли? – каза великанът – Разбира се! Уверявам ви, че ще останете доволни! В „Хогвортс“ обсъждахме идеята за летен лагер още преди края на учебната година. Аз предложих „Седемте езера“, без да зная, че от „Дурнщранг“ вече са били изпратили покана. Тя, обаче се беше забавила... – той замълча, леко сконфузено – по независещи от тях причини, предполагам, че Дъмбълдор ще ви ги обясни.

* * *

В двора на Хогвортс вече се бяха събрали над двеста ученици, екипирани за лагера. От шумотевицата всички бродещи духове се бяха изпокрили и ако не бяха подвижните стълбища, Хогвортс щеше да прилича на най-обикновен пансион, чиито питомци се стягат за най-обикновен скаутски лагер. Дъмбълдор, заедно с няколко преподаватели стояха встрани и с мъка се опитваха да въдворят ред.

– Какво носиш в джоба си, Хари? – посочи Рон издутия джоб на приятеля си.

Хари с неохота извади оттам лъскавия кръгъл предмет, с който бравдочедът му го бе замерил.

– Нищо, компас! – каза.

Рон го взе изапочна да го разглежда.

– Я – цъкна учудено с език той – такива нямаше при Бетледорф!

– Това е *обикновен* компас, Рон! – намеси се Хърмаяни – Такива няма на „Диагн-али“.

Рон чак повдигна вежди:

– Най-обикновен, мъгълски компас? За какво ти е?

Хари не успя да отговори, защото един ироничен глас зад тях се извикоти ядно:

– Винаги съм знаел, че си мъгъл – нищо чудно, че мъкнеш мъгълски вещи!

Драко Малфой ги гледаше отстрани, скръстил ръце пред гърдите си. Беше облечен в нова туристическа магьосническа мантия с емблема

на „Слидерин“ на ръкава.

– И вие ли се обзаведохте от будката на онзи просяк? – продължи саркастично той – татко казва, че няма по-голям разсипник от него! Някога родът му е бил по-богат и от нашия, а сега оня нещастник са препитава от търговия на дребно!

Драко също носеше нибелунгска раница, като тази на Хари, само един малък златен етикет на едната презрамка указваше, че е правена по поръчка специално за него. Той забеляза погледите на тримата и с нескрито задоволство отбеляза:

– Бива си ги нибелунгите, но за повече сикли, работят по-добре! Я, Рон – изсмя се той, забелязал ирландската му раница – явно баща ти пак не е спечелил от лотарията!

Той може би щеше да продължи да се заяжда безсмислено, но тъкмо в този момент професор Снейп подаде на Дъмбълдор някакъв голям червен пакет и директорът мигом го распечата. Хари замря – пакетът подозрително приличаше на „конско“.

– ТИШИНА! – прогърмя оттам гласът на Дъмбълдор.

Учениците мигом се умълчаха. Хари се досети, че старият директор едва ли имаше толкова глас да ги надвика всичките, затова предвидливо бе прибягнал до метода с „конското“.

– Най-напред – продължи Дъмбълдор – искам да се извиня на всички ученици, заради забавянето на поканата. От „Дурщранг“ са ни я изпратили още през пролетта, но... – той притеснено се усмихна, а после вдигна високо дясната си ръка, в която нещо неочаквано се разшава.

– Улицата от „Дурщранг“ и тази от „Хогвортс“ са си свили гнездо току по-прозореца ми – усмигна се този път широко той и всички най-сетне забелязаха, че онова, което мърдаше в ръката му, са две сивокафеникави, пухкави пилета, кокорещи се наляво-надясно и пляскащи с крилца.

Весел смях премина през тълпата ученици. Новината наистина се оказа много забавна.

– Сами разбирате – намести си очилата все още усмихващият се професор – някои неща от живота са по-важни дори от магиите! Та, когато малките улулици порастнат – продължи той – едната, ще е за „Дурщранг“, а другата остава тук. Братчета са, значи ще се търсят един друг – завърши той.

– А сега всички да се подредят по школи! – гласът на Дъмбълдор отново стана делови. – Ще пътуваме с магическия „Ориент – Експрес“...

Хари тъкмо се питаше какво ли може да означава това, когато някаква дълга сянка се проточи, сякаш отникъде, и закри почти половината небе. Той вдигна поглед и замря от учудване.

Никога не си бе представял толкова дълга редица от летящи килимчета.

Това са първите четири глави на „Хари Потър и сянката от планините“.

КРАЙ

© Ивайло Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1877>]